

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการกล่าวถึงผลสรุปการวิเคราะห์โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่าง โดยศึกษาใน 2 ประเด็นหลัก คือ โครงสร้างการขอร้องและกลวิธีการขอร้อง นอกจากนี้ยังศึกษาถึงความสัมพันธ์ทางด้านสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังกับโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องด้วย ยิ่งกว่านั้น ผู้วิจัยยังได้นำผลการวิจัยมาทำการเปรียบเทียบโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องกับชาวอเมริกันซึ่งเป็นเจ้าของภาษาเพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนั้นมีการใช้โครงสร้างการขอร้อง และกลวิธีการขอร้องที่มีความเหมือนหรือต่างจากกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันอย่างไร โดยผลการศึกษาโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องของชาวอเมริกันนั้นผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยของปิยะวัลย์ วิรุพหัชพงษ์ (2543) มาทำการศึกษาเปรียบเทียบผลที่ได้จากงานวิจัยในครั้งนี้ นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้อภิปรายผลการศึกษา และนำเสนอข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

เพื่อตอบวัตถุประสงค์และคำถามงานวิจัยทั้ง 4 คำถาม ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

คำถามงานวิจัยข้อที่ 1 ผู้พูดชาวไทยที่มีสถานภาพทางสังคมต่างกันเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องใดมากที่สุด

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะโครงสร้างการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นแรกพบว่า โครงสร้างการขอร้องที่พบในผู้พูดชาวไทยนั้นพบ 3 รูปแบบ คือ โครงสร้างส่วนหลักเพียงอย่างเดียว มีค่าร้อยละ 53.33 เป็นโครงสร้างที่มีการนำมาใช้มากที่สุด รองลงมาคือ โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก มีค่าร้อยละ 45.19 และ โครงสร้างที่มีการใช้น้อยที่สุดคือ โครงสร้างส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย มีค่าร้อยละ 1.48

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในแง่ของสถานภาพทางสังคมมีผลต่อการเลือกใช้โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างชาวไทยในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง พบว่าโครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักถูกพบมากที่สุดคือ ร้อยละ 66.67 และกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับและสูงกว่าผู้ฟัง พบการใช้

รูปแบบ โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียวมากที่สุดร้อยละ 64.45 และ 62.22 ตามลำดับ

นอกจากศึกษาโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษแล้ว ยังมีอีกประเด็นที่งานวิจัยนี้ได้ศึกษา คือการศึกษากลวิธีการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทย ใช้กลวิธีการขอร้องทั้งสิ้น 3 กลวิธี กลวิธีแบบอ่อนตามธรรมเนียมปฏิบัติ มีค่าร้อยละ 60.64 เป็นกลวิธีที่นำมาใช้มากที่สุด กลวิธีแบบอ่อน ไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ มีค่าร้อยละ 31.54 เป็นกลวิธีที่มีการนำมาใช้รองลงมา และ กลวิธีแบบตรง มีค่าร้อยละ 7.82 เป็นกลวิธีที่นำมาใช้น้อยที่สุด

สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ก่อนข้างมีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องทั้งแบบตรง แบบอ่อนตามธรรมเนียมปฏิบัติ และแบบอ่อนไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ กล่าวคือในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยจะมีปริมาณการใช้กลวิธีแบบอ่อนมากกว่าแบบตรงในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง โดยในแต่ละสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นต่ำกว่า เท่ากัน หรือสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างนิยมใช้กลวิธีแบบอ่อนตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุด คือร้อยละ 50.99 66.17 และ 66.4 ตามลำดับ

คำถามงานวิจัยข้อที่ 2 ผู้พูดชาวจีนที่มีสถานภาพทางสังคมต่างกันเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องใดมากที่สุด

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะโครงสร้างการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นแรกพบว่า โครงสร้างการขอร้องที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีนนั้นพบถึง 5 รูปแบบ ได้แก่ โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักเป็นโครงสร้างที่พบการใช้มากที่สุด มีค่าร้อยละ 47.04 ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว มีค่าร้อยละ 44.07 ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย มีค่าร้อยละ 5.19 ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย มีค่าร้อยละ 3.33 และส่วนขยายเพียงอย่างเดียวเป็นโครงสร้างที่พบการใช้最少 มีค่าร้อยละ 0.37

สถานภาพทางสังคมในกรณีที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังพบว่าโครงสร้างการขอร้องที่กลุ่มตัวอย่างนิยมใช้มากที่สุดคือ โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักพบร้อยละ 63.34 และในกรณีที่สถานภาพทางสังคมของผู้พูดเท่ากับผู้ฟังพบว่าโครงสร้างการขอร้องที่กลุ่มตัวอย่างนิยมใช้มากที่สุดคือรูปแบบส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักเช่นเดียวกันพบ ร้อยละ 46.67 ส่วนในสถานการณ์ที่สถานภาพทางสังคมของผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังพบว่ารูปแบบโครงสร้างการขอร้องส่วนหลักเพียงอย่างเดียวถูกใช้ในปริมาณมากที่สุดคือ ร้อยละ 58.89

ส่วนกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีนนั้นพบทั้ง 3 กลวิธี คือ กลวิธีแบบอ่อนตามธรรมเนียมปฏิบัติ มีค่าร้อยละ 45.98 กลวิธีแบบอ่อนไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ มีค่าร้อยละ 39.06 และ กลวิธีแบบตรง มีค่าร้อยละ 14.96

สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน ค่อนข้างมีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องทั้ง 3 กลวิธี กล่าวคือในกลุ่มตัวอย่างชาวจีนในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังจะมีปริมาณการใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช้ตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุด ร้อยละ 48.30 ในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับและสูงกว่าผู้ฟังมีปริมาณการใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุดเช่นเดียวกัน ร้อยละ 42.96 และ 52.31

คำถามงานวิจัยข้อที่ 3 โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของผู้พูดที่มีสถานภาพทางสังคมต่างกันของชาวไทยและชาวจีนมีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการเปรียบเทียบ โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน พบความแตกต่างทางลักษณะ โครงสร้างการขอร้องของทั้งสองกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างชาวจีนจะเลือกใช้ลักษณะ โครงสร้างการขอร้องมากกว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทย โดยมีทั้งสิ้น 5 รูปแบบ ดังนี้ โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายและตามด้วยส่วนหลัก โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยาย และ โครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียว ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยพบเพียง 3 รูปแบบไม่พบโครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย และ โครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียว

กลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนิยมกล่าวคำขอร้องโดยใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติเช่นเดียวกัน และยังไม่นิยมเลือกใช้กลวิธีแบบตรงเช่นเดียวกัน หากพิจารณาตามส่วนของโครงสร้าง พบว่าส่วนหลักของการขอร้องที่ทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนิยมใช้ คือ กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ และกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช้ตามปฏิบัติ ไม่ใช้กลวิธีแบบตรง

ทางด้านสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนั้น มีบทบาทต่อการเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน

คำถามงานวิจัยข้อที่ 4 ชาวไทยและชาวจีนมีการใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องเหมือนหรือต่างกับชาวอเมริกันหรือไม่

ความเหมือนทางลักษณะ โครงสร้างของการขอร้องทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน ชาวไทย และชาวจีน คือ กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันและชาวไทยเลือกใช้โครงสร้างส่วนหลักเพียงอย่างเดียวมากที่สุดเช่นเดียวกันในปริมาณมาก และพบการใช้โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักมากเป็นอันดับที่ 2 เช่นเดียวกันด้วย นอกจากนั้นยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวอเมริกันและชาวไทย ไม่ปรากฏการเลือกใช้โครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียวเหมือนกันอีกด้วย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันและชาวจีนพบการใช้โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายใน

ปริมาณเพียงเล็กน้อยเช่นเดียวกัน และเป็นโครงสร้างที่กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันเลือกใช้น้อยที่สุดอีกด้วย

ทางด้านความแตกต่างทางลักษณะ โครงสร้างของการขอร้องทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันและไทย คือการเลือกใช้โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายนั้น ไม่พบการใช้เลยกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันถูกพบการใช้โครงสร้างนี้ด้วยสำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันและชาวจีนพบความแตกต่าง คือ ชาวอเมริกันพบการใช้โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักมากเป็นอันดับที่ 2 ในขณะที่โครงสร้างนี้เป็นโครงสร้างที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนเลือกใช้มากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 และโครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียวปรากฏการใช้โดยกลุ่มตัวอย่างชาวจีนในปริมาณน้อยที่สุด แต่กลับไม่พบการใช้โครงสร้างนี้กับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน

กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันนิยมกล่าวคำขอร้องโดยใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ และกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ไม่นิยมกลวิธีแบบตรง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนนั้นนิยมกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุดเช่นเดียวกัน ในทางกลับกันกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนต่างก็เลือกใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติมากเป็นอันดับที่ 2 ส่วนกลวิธีแบบตรงจัดว่าเป็นกลวิธีที่ถูกใช้น้อยที่สุดกับกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทย ชาวจีนและชาวอเมริกัน นอกจากนั้นสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนมีบทบาทต่อการเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันไม่พบว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังมีบทบาทต่อการเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้อง

อภิปรายผล

1. กลุ่มตัวอย่างชาวไทย

จากข้อมูลที่ได้กล่าวมานั้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยนิยมแสดงการขอร้องที่มีความชัดเจน ดังจะเห็นได้จากรูปแบบที่ 4-5 คือ โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก ตามด้วยส่วนขยายและ โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายเพียงอย่างเดียวเป็น โครงสร้างที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยไม่เลือกใช้เลย แสดงให้เห็นว่าการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยจะไม่ใช้โครงสร้างที่มีความซับซ้อนและไม่ชัดเจนแต่จะใช้โครงสร้างที่มีความชัดเจนตรงไปตรงมาในการขอร้อง ซึ่งการแสดงการขอร้องอย่างตรงไปตรงมานั้น ได้แสดงถึงความขัดแย้งกับวัฒนธรรมของชาวเอเชีย แต่จากผลการทดลองนั้นพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยจะแสดงการขอร้องอย่างชัดเจน

ตรงไปตรงมาร่วมกับการใช้ส่วนขยายการขอร้องเพื่อสร้างภาพและยังเป็นการทำให้ผู้ฟังรู้สึกดีขึ้นเมื่อได้ยินคำขอร้อง

เป็นที่น่าสังเกตว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับ และสูงกว่าผู้ฟัง กลุ่มตัวอย่างชาวไทยเลือกใช้โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียวมากที่สุด และในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง นิยมใช้โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างชาวไทยอาจเห็นว่า สถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่ต่ำกว่าอาจทำให้ผู้ฟังที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าปฏิเสธการขอร้องได้และอาจคิดว่าเป็นการไม่สุภาพหากจะขอร้องในทันทีทันใด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางด้านสถานภาพทางสังคมกับ โครงสร้างและกลวิธีในการขอร้อง

นอกจากนั้นในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่า เท่ากับ และสูงกว่าผู้ฟัง พบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยมีแนวโน้มการใช้โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว ลดลงตามลำดับสถานภาพทางสังคมเช่น เมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง ผู้พูดจะเลือกใช้โครงสร้างนี้ในปริมาณน้อยที่สุดเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่สุภาพและอาจสร้างความไม่พอใจให้กับผู้ฟังที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าได้ และเช่นเดียวกันในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่า เท่ากับ และสูงกว่าผู้ฟัง กลุ่มตัวอย่างชาวไทยเลือกใช้โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักในปริมาณมากตามสถานภาพทางสังคม คือพบการใช้โครงสร้างนี้มากที่สุดเมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังเพื่อแสดงความสุภาพในการขอร้อง

กลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยนั้นพบทั้ง 3 กลวิธี โดยกลวิธีแบบตรงถูกใช้ทั้ง 3 กลวิธีย่อย กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติถูกใช้ 3 กลวิธีย่อย และไม่ปรากฏกลวิธีย่อยการถามความคิดเห็นจากผู้ฟัง และสำหรับกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช้ตามธรรมเนียมปฏิบัติพบ 6 กลวิธีย่อยเท่านั้นโดยไม่ปรากฏการใช้ กลวิธีย่อยการขอบคุณ การให้คำสัญญา การให้ข้อเสนอทดแทน การต่อรอง การแสดงความเกรงใจ และการแสดงความกังวลใจ

ส่วนกลวิธีย่อยในส่วนหลักของการขอร้องในภาษาอังกฤษของชาวไทยที่นิยมมากที่สุดคือการถามความเป็นไปได้ เนื่องจากกลวิธีย่อยนี้เป็นคำกล่าวที่ไม่อ้อมมากจนเกินไปและจัดเป็นกลวิธีย่อยที่มีความสุภาพมากกว่า สำหรับการบอกอย่างมีเงื่อนไขเป็นกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างนิยมน้อยที่สุด เนื่องจากผู้พูดอาจเกรงว่าหากใช้กลวิธีย่อยนี้อาจถูกผู้ฟังปฏิเสธการขอร้องได้ซึ่งเหตุผลดังกล่าวอาจมีผลให้ผู้ฟังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้

สำหรับกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช้ธรรมเนียมปฏิบัติ ส่วนขยายของการขอร้องที่ผู้พูดภาษาไทยนิยมใช้ คือ การขอโทษ กลวิธีย่อยการขอโทษในการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยมีมากถึง 96

ข้อความย่อ ผู้พูดแสดงการขอโทษเพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณไม่ได้ต้องการรบกวนผู้ฟังและต้องการทำให้ผู้ฟังรู้สึกเห็นใจและต้องการทำตามที่คุณพูดหรือ

สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ก่อนข้างมีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธีการขอเรื่องทั้งแบบตรง แบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ และแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ กล่าวคือในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยจะมีปริมาณการใช้กลวิธีแบบอ้อมมากกว่าแบบตรงในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังและเป็นกลวิธีที่แสดงถึงความสุภาพอีกด้วย

2. กลุ่มตัวอย่างชาวจีน

โครงสร้างการขอเรื่องที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีนนั้นพบถึง 5 รูปแบบ ได้แก่ โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย และ ส่วนขยายเพียงอย่างเดียว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายในการเลือกใช้โครงสร้างการขอเรื่องที่มากกว่าชาวไทยและสะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างชาวจีนมักจะขอเรื่องโดยใช้วัจนกรรมอ้อมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทย เพราะส่วนขยายมิใช่ส่วนที่ผู้พูดใช้แสดงเจตนาการขอเรื่องอย่างชัดเจน

เป็นที่น่าสังเกตว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่า เท่ากับ และสูงกว่าผู้ฟัง กลุ่มตัวอย่างชาวจีนเลือกใช้โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักมากที่สุดทั้ง

3 สถานภาพทางสังคม และมีแนวโน้มการใช้โครงสร้างนี้มากขึ้นเมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังในปริมาณมาก กล่าวคือเมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง กลุ่มตัวอย่างชาวจีนเลือกใช้โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักมากถึงร้อยละ 63.34 และเมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง พบปริมาณการใช้เพียงร้อยละ 31.11 เท่านั้น ซึ่งเป็นปริมาณที่แตกต่างกันค่อนข้างมาก ทำให้เห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างชาวจีนมีความสุภาพในการขอเรื่องตามสถานภาพทางสังคม

กลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีนนั้นพบทั้ง 3 กลวิธี โดยกลวิธีแบบตรงถูกใช้ทั้ง 3 กลวิธีย่อย กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติถูกใช้ 3 กลวิธีย่อย และไม่ปรากฏกลวิธีย่อยการแสดงความตั้งใจและสำหรับกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติพบ 7 กลวิธีย่อยเท่านั้นโดยไม่ปรากฏการใช้ กลวิธีย่อยการให้คำสัญญา การให้ข้อเสนอทดแทน การต่อรอง การแสดงความเกรงใจ และการแสดงความกังวลใจ

กลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนนิยมใช้แสดงการขอเรื่องมากที่สุดคือ การถามความเป็นไปได้ ซึ่งเป็นกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ นอกจากนี้ยังเป็นกลวิธีย่อยที่ปรากฏในส่วนหลักของการขอเรื่องอีกด้วย ผู้พูดชาวจีนมักจะใช้คำขึ้นต้นการขอเรื่องคำว่า “Can you” หรือ “Could you” ในการขอเรื่อง

ในการวิเคราะห์กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ พบว่ากลวิธียอการทักทายถูกใช้มากที่สุด ก่อนแสดงการขอร้อง โดยมากจะพบการทักทายโดยกล่าว “Hi” “Hey” หรือการเรียกชื่อ

กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติพบจำนวน 175 ข้อความยอ สามารถจำแนกได้ 7 กลวิธียอ เมื่อพิจารณาโดยรวม จะเห็นว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง พบการใช้ส่วนขยายมากที่สุดถึง 85 ข้อความยอ ทั้งนี้ผู้พูดชาวจีนอาจมีความคิดเห็นว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่ต่ำกว่าผู้ฟัง อาจทำให้ผู้ฟังกล้าที่จะปฏิเสธผู้พูดมากกว่าสถานภาพอื่น ๆ และในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังพบว่า ผู้พูดนิยมใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติน้อยกว่าสถานภาพอื่น ๆ เนื่องจากผู้พูดมีความเห็นว่าผู้ฟังไม่กล้าที่จะปฏิเสธผู้พูด เพราะอาจกลัวผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นภายหลังที่ ปฏิเสธคำขอร้อง จึงเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีการขอร้องนี้เพื่อโน้มน้าวผู้ฟัง

3. กลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน

หากพิจารณาตามส่วนของโครงสร้างการขอร้องนั้น พบว่าส่วนหลักของการขอร้องที่ทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนิยมใช้ คือ กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ และกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ และไม่นิยมใช้กลวิธีแบบตรงทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนต้องการขอร้องอย่างสุภาพเพื่อ ไม่ให้เป็นการรบกวนหรือคุกคามหน้าของผู้ฟังมากเกินไป จึงมีการใช้ส่วนขยายการขอร้องรวมกับการขอร้องเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจเจตนาของผู้พูดได้ชัดเจนขึ้น และทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนั้นมีการเลือกใช้โครงสร้างกลวิธีการขอร้องที่แปรเปลี่ยนไปตามสถานภาพทางสังคมเช่นเดียวกันคือ มีการเลือกใช้โครงสร้างที่มีส่วนขยายในปริมาณมากขึ้นเมื่อผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง นอกจากนี้ยังพบว่าผู้พูดทั้งชาวไทยและชาวจีน มักใช้คำลงท้ายร่วมกับส่วนหลักการขอร้อง คือคำว่า “please” ซึ่งคำนี้ทำให้คำขอร้องมีความหนักแน่นลดลงและสุภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

กลวิธียอการขอร้องอย่างตรงไปตรงมา พบการใช้ค่อนข้างมากในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนกลับพบว่ากลวิธียอนี้เป็นกลวิธียอที่ถูกนำมาใช้น้อยที่สุด ซึ่งในกลวิธียอนี้ก็มักจะปรากฏคำว่า “please” เพื่อแสดงถึงการเพิ่มคำที่มีความสุภาพของการกล่าวถ้อยด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนจะเลือกใช้คำว่า “would like” หรือ “want” เพื่อแสดงความประสงค์ หรือความต้องการของผู้พูดด้วย

กล่าวคือทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนจะเลือกใช้กลวิธียอคำนี้ถึงหน้าของผู้ฟังและพยายามรักษาน้ำหน้าของผู้พูดเองด้วย นอกจากนี้ยังมีการใช้คำที่มีความสุภาพขึ้นกับสถานภาพทาง

สังคมของผู้พูดผู้ฟัง แสดงให้เห็นว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง มีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของทั้งชาวไทยและชาวจีน

จากลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนมีกลวิธีการขอร้องของส่วนขยายจำนวน 6 และ 7 กลวิธีย่อยตามลำดับและสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยนิยมใช้มากที่สุดคือ การขอโทษ สำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนคือคำทักทาย ทั้งนี้เป็นเพราะกลวิธีทั้งสองเป็นวัฒนธรรมของทั้งชาวไทยและชาวจีน เนื่องจากชาวไทยและชาวจีนค่อนข้างจะมีความเกรงใจและพยายามรักษาน้ำหน้าของตนและผู้ฟังในกรณีที่ผู้ฟังไม่สามารถทำตามคำขอร้องได้ด้วยการใช้ส่วนขยายในการขอร้องซึ่งประกอบด้วยกลวิธีย่อยต่าง ๆ เป็นจำนวนมากเพื่อโน้มน้าวผู้ฟังให้ปฏิบัติตามคำขอร้อง

จากข้อมูลที่กล่าวมานั้นสอดคล้องกับงานวิจัยของปิยะวัลย์ วิรุพหัยพงษ์ (2543) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยซึ่งเป็นชาวเอเชียมีการเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องที่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ในขณะที่ชาวอเมริกันเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องโดยไม่คำนึงถึงสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ซึ่งเป็นวัฒนธรรมการสนทนาของชาวตะวันตก โดยผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันเลือกใช้โครงสร้างส่วนขยายในปริมาณไม่มากนักและมีปริมาณการใช้ส่วนขยายในแต่ละสถานภาพทางสังคมที่ไม่แตกต่างกันนัก นอกจากนั้นยังพบการใช้กลวิธีย่อยที่เป็นการแสดงความไม่สุภาพเช่นกลวิธีย่อยการให้ข้อเสนอทดแทน ในกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันด้วย นอกจากนั้นยังพบการใช้คำกล่าวคำว่า “please” ในปริมาณน้อยมากซึ่งเป็นคำที่ทำให้คำขอร้องนั้นมีความหนักแน่นน้อยลงและสุภาพมากยิ่งขึ้น แต่กับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนกลับพบการใช้ในปริมาณมาก ดังนั้นการเจรจาของชาวเอเชียและชาวตะวันตกจึงมีความแตกต่างกัน เมื่อผู้พูดและผู้ฟังสนทนากันควรมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของกันและกันเพื่อความราบรื่นในการสนทนา

ยิ่งไปกว่านั้นยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ Eisentien และ Bodman (1986) ที่กล่าวว่าวัฒนธรรมของชาวเอเชียนั้นนิยมการประนีประนอม และการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในสังคมดังเช่นชาวจีน และงานวิจัยของ Hong (1996) ซึ่งพบว่า ระยะห่างทางสังคมและอำนาจทางสังคมมีผลต่อความสุภาพในการขอร้องของชาวจีน นอกจากนั้นผลการวิจัยยังสอดคล้องกับทฤษฎีของ Blum-Kulka และ Olshtain (1984) ที่พบว่าการใช้วัจนกรรมการขอร้องจะแปรไปตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดผู้ฟังสถานภาพทางสังคม และความหนักเบาของการขอร้อง ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นไปตามวัฒนธรรมแต่ละวัฒนธรรม เช่น ในสังคมที่มีการแบ่งสถานภาพสูงต่ำทางสังคมจะพบว่าเมื่อผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า ผู้พูดจะการใช้การขอร้องที่อ่อนค้อมมากกว่าเมื่อผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมด้อยกว่า หรือเมื่อต่างวัฒนธรรมกันคนในวัฒนธรรมหนึ่งก็อาจจะใช้

การขอเรื่องที่มีความอ้อมค้อมมากกว่าคนในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง และผู้พูดย่อมเลือกใช้กลวิธีการขอเรื่องให้เหมาะสมที่แตกต่างไปเช่นกัน

นอกจากนั้นเป็นที่น่าสนใจว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนจะมีวิธีการกล่าวคำขอเรื่องในแบบง่ายและไม่มีความหลากหลาย (Simple Sentence Structure) โดยมากที่พบจะพบว่ามี การเลือกใช้คำกล่าว “Can I...” ในปริมาณมากที่สุด นอกจากนั้นก็ยังพบคำว่า “Excuse me” และ “Hey” หรือ “Hi” ถูกใช้ในการเริ่มต้นประโยคในปริมาณมากอีกด้วย ในการแสดงการขอเรื่องใน ภาษาอังกฤษนั้นสามารถกล่าวได้หลายรูปแบบและยังสามารถเลือกใช้คำหรือรูปแบบที่แสดงถึง ความสุภาพได้มากมายเช่นกัน เช่นสำนวน “Would you mind...”, “Could you possibly...”, “I was wondering if you could...”, “Would you be so kind as to...” หรือการใช้คำเพื่อเพิ่มความ หนักแน่นในการขอเรื่องเช่นคำว่า “hope”, “wish”, “terribly” และ “really” ซึ่งเป็นคำที่ถูกพบการใช้ โดยกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน นอกจากนั้นแล้วยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนมีปัญหา ทางด้านการใช้รูปประโยคอยู่มาก ที่พบในปริมาณมากได้แก่ รูปประโยค “lend...to...” ซึ่งมักพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ผิดเป็นจำนวนมาก โดยจะเขียนจากคำว่า “lend...to” เป็น lend...for ดังตัวอย่าง “This book is very interesting. Could you *lend it to me*?” ซึ่งประโยคที่ถูกต้องคือ “This book is very interesting. Could you *lend it to me*?” หรือ “This book is very interesting. Could you *lend me the book*?” และยังพบการใช้สำนวน “make a call” ซึ่งกลุ่มตัวอย่างกลับเขียน เป็นคำว่า “have a call” ตัวอย่างเช่น “Hi boss. Your mobile phone looks lovely. May I try and *have a call*.” ซึ่งประโยคที่ถูกต้องคือ “Hi boss. Your mobile phone looks lovely. May I try and *make a call*.”

ทั้งนี้จากที่กล่าวมาทั้งหมดอาจเนื่องมาจากว่าผู้พูดชาวไทยและชาวจีนนั้น มีความรู้ ทางด้านไวยากรณ์ รูปประโยคที่ไม่ถูกต้องและความรู้ทางด้านภาษาในระดับพื้นฐานเท่านั้นสะท้อน ให้เห็นว่า ควรแก้ไขปรับปรุงและเร่งพัฒนาภาษาอังกฤษอันเป็นภาษาที่สำคัญในชีวิตประจำวันและ ในอนาคตเพื่อมุ่งสู่การเข้าร่วมและเพื่อการดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์ในประชาคมอาเซียน ด้วยการใ้ ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยมีความ คิดเห็นว่า

1. ควรมีการศึกษาว่าความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงวัจนกรรมการขอเรื่องกับ

สถานการณ์ที่มีความรุนแรงต่างกัน ว่าจะมีผลต่อการเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องหรือไม่

2. ควรมีการศึกษาว่าความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงวัจนกรรมการขอร้องกับทฤษฎีความสุภาพนั้นจะมีผลต่อการเลือกใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องหรือไม่

3. ควรศึกษาวัจนกรรมการขอร้องที่พบในเด็ก เปรียบเทียบกับวัจนกรรมการขอร้องที่พบในผู้ใหญ่ว่ามีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไร เนื่องจากเด็กเป็นวัยที่ยังไม่ได้รับอิทธิพลจากทางสังคมมากเช่นเดียวกับผู้ใหญ่

4. ควรศึกษาตัวแปรเรื่องเพศว่ามีผลต่อการแสดงวัจนกรรมการขอร้องหรือไม่

5. ควรศึกษาเรื่องวัจนกรรมการขอร้อง โดยคำนึงถึงความถูกต้องทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์ด้วย (Grammatical Structure)

6. ควรศึกษาวัจนกรรมการขอร้องที่เป็นการเก็บข้อมูลจากสถานการณ์จริง ในสถานภาพทางสังคมต่าง ๆ ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกับการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามหรือไม่อย่างไร